

ת"פ 15859/10/17 - מדינת ישראל נגד י כ

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 15859-10-17 מדינת ישראל נ' כ(עציר)

בפני	כבוד השופטת רבקה גלט
בעניין:	מדינת ישראל
	ע"י ב"כ עו"ד צדיק
	נגד
י כ (עציר)	ע"י ב"כ עו"ד גרידיש
הנאשם	המאשימה

גזר דין

האישום

הנאשם, כבן 44 שנים, הורשע על פי הודאתו בעבירה של איומים כלפי בת זוג, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

על פי עובדות האישום, ביום 08.10.17 בשעה 11:30 או בסמוך לכך, הגיע הנאשם לבית גיסו, שהוא בן זוגה של אחות אשתו, על מנת שזה יערוך גישור בינו לבין בת זוגו (של הנאשם, להלן: המתלוננת). עוד נכחו במקום בנו של הנאשם ואחותה של המתלוננת. במועד זה אמר הנאשם לגיס על המתלוננת: "אני עבדתי כל החיים לתת לה והיא תלך, אף אחד לא רוצה להחזיר אותה, אתם תמצאו אותה בחולות". בהמשך אמר הגיס לנאשם כי ישחרר את המתלוננת ובתגובה אמר לו הנאשם: "הלב שהיא לקחה לפני 15 שנה, היא צריכה להחזיר אותו" וכן "אם יש 18 מקרי רצח בשנה, יהיו 19... אם אקבל הזמנה מהמשטרה או הרבנות זה יסתיים ברצח". בשלב זה פנה בנו של הנאשם פנה אליו ואמר לו: "שלא תעיז לדבר ככה על אמא שלי, ככה היא סבלה כל החיים". בתגובה לכך אמר לו הנאשם: "שתוק יאפס יזבל", "אתה תישאר יתום", "אם היא (המתלוננת) תגיש תביעה לבית הדין הרבני אני ארצח אותה", "אני יערוף לה את הראש כמו תרנגולת", "אני ישים אותה בחולות" ו- "כל המושב יהיה מודעות של אבל".

הנאשם נעצר בשלב החקירה, אך שוחרר כעבור יומיים, בתנאים. לאחר הגשת כתב האישום, הורה בית המשפט על מעצרו עד החלטה אחרת, והוא שהה במעצר מספר ימים, עד לשחרורו בתנאי מעצר בית, בהם היה נתון עד יום 15.11.18.

בין הצדדים לא גובשו הסכמות עונשיות, אך הוסכם שיינתן תסקיר.

התסקיר

עמוד 1

נכתב כי הנאשם פרוד מאשתו ואב לארבעה ילדים המתגורר עם אמו. ב-20 שנה האחרונות לא עבד אך מזה שנים עוסק באופן לא פורמאלי בגיוס כספים לנזקקים. הנאשם חזר בתשובה בגיל 24 ומאז מנהל אורח חיים דתי. החל מינואר 2019 בבעלותו חנות נעליים ולדבריו עם תום ההליכים המשפטיים ברצונו לעבור להתגורר בחו"ל.

אין לנאשם כל עבר פלילי.

הנאשם הודה בביצוע העבירה, אך הצדיק את התנהגותו והפחית מחומרתה, תוך גילוי עמדות נגד נשים וניסיון להנמיך את המתלוננת. כמו כן, אמר לקצינת המבחן שביצע את העבירה על מנת לגרום לבני משפחת אשתו לחוש סכנה, רעד ופחד, כדי להציב להם גבול, ולהפסיק את מעורבותם במצבו. זאת, לאחר שנהגו לבקש ממנו הלוואות כספיות ולסכסך בינו לבין אשתו. הנאשם הסביר כי העבירה היתה "הצגה" וזהו דפוס המשמש אותו לצורך השגת מבוקשו בתחומים נוספים. הנאשם לא הכיר בחומרת מעשיו, טען כי אינו אלים, ולמילים אין משמעות. עוד אמר שכוונותיו בעת ביצוע העבירה היו טובות.

שירות המבחן ניסה ליצור קשר עם המתלוננת על מנת לקבל תמונה מלאה אודות היחסים, אך הניסיון לא צלח.

נשקלו גורמי הסיכון הכוללים את הקושי של הנאשם לתפקד במסגרות המקובלות, עמדותיו הנוקשות בכלל וכלפי נשים בפרט, העדר מודעות לדפוסיו האימפולסיביים והתוקפניים, ריכוז בצרכיו האישיים, וחוסר הבנה לנזק שהסב למתלוננים כשאינו מגלה כלפיהם אמפטיה. נכתב כי המסקנה היא, שקיים סיכון להישנות התנהגותו הבעייתית והאלימה.

לנוכח העדר נטילת אחריות ושליטת נזקקות טיפולית נמנע השירות מהמלצה שיקומית, והציע להטיל ענישה בעלת גבולות ברורים אשר תסייע בידי הנאשם להתארגן, ותמחיש לו את חומרת העבירה.

טיעוני הצדדים

ב"כ התביעה טענה כי הפגיעה שגרם הנאשם לערכים החברתיים היא גבוהה מאד, שכן לא מדובר באיום אחד אלא ברצף של איומים חמורים, ברצח, שנאמרו מול בני משפחה ובנם הקטין של הנאשם והמתלוננת. נטען כי בעקבות הגשת כתב האישום המתלוננת נאלצה לשהות במקלט, בשל החשש מהנאשם. ב"כ התביעה הפנתה לתסקיר המשקף סיכון להישנות התנהגות אלימה, ולאור מכלול הנסיבות, טענה כי מתחם הענישה ההולם נע בין 8 ועד 18 חודשי מאסר. מטעם התביעה הוגשה פסיקה התומכת בעמדתה, לפיה יש להשית על הנאשם עונש מאסר ברף העליון של המתחם וכן מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלוננת.

ב"כ הנאשם הפנתה לכך שהנאשם הוא אדם מבוגר, ללא עבר פלילי, המשמש כרב בישיבה. נטען כי יש להתחשב בכך שהנאשם הודה בטרם החלו ההוכחות, ומנע עוגמת נפש מבנו הקטין בכך שחסך את עדותו. הנאשם הביע חרטה גמורה, התנצל ואף נשא בעונשו שכן שהה במעצר בית מלא, ללא שעות התאווררות, במשך 9 חודשים. עוד נטען, כי ההפרות המעטות של מעצר הבית בוצעו לצורך יציאה לבית הכנסת ולא כלפי המתלוננת. לדברי ב"כ הנאשם, הוא לא יצר קשר עם המתלוננת מאז האירוע, ולא איים עליה, ועל כן רמת הסיכון אינה גבוהה. עתירת הנאשם היא להסתפק בימי המעצר ובענישה צופה פני עתיד.

הנאשם בדברו האחרון מסר שאשתו נשארה במקלט משיקולים שאינם קשורים אליו, והיא כלל לא פחדה ממנו. לדבריו האירוע התרחש בשל אי הבנה, אך הוא אוהב את אשתו, מתנצל, ומבין שהורשע בעבירה חמורה. הנאשם הוסיף שהוא

מנסה להתפרנס כיום על מנת לסייע לאשתו, פתח עסק, ולא יוכל לעמוד בעבודות שירות לטווח ארוך, שכן אין מי שינהל את העסק שלו.

מתחם העונש ההולם

האינטרס המוגן בעבירת האיומים הוא השמירה על שלווה חייו של הפרט. בע"פ 103/88 ליכטמן נ' מד"י (06.09.89) נאמר:

"מניעת ההפחדה וההקנטה לשמן היא שעומדת ביסוד האינטרס החברתי המוגן בעבירת האיומים שבסעיף 192. רוצה לומר, אינטרס החברה להגן על שלווה נפשו של הפרט (person's peace of mind) מפני מעשי הפחדה והקנטה שלא כדין. אינטרס חברתי נוסף אף הוא מוגן בעקיפין בעבירה זו, והוא נוגע לחופש הפעולה והבחירה של הפרט".

ברע"פ 8188/09 דבורה נ' מד"י (25.10.09), קבע בית המשפט העליון כי עבירת האיומים נכללת בעבירות האלימות: **"מנקודת מבטה של תורת המוסר אפשר לטעון, כי בכל עבירה יש מן האלימות. אך במישור המשפטי ברי כי אין המונח אלימות מקיף את שלל המעשים המנויים בדיני העונשין שלנו... מבלי למצות אומר, כי שימוש בכוח לשם פגיעה בגופו של אחר, או איום לעשות שימוש בכוח שכזה, הם מן המעשים המצויים בגרעינו של אותו מושג. פלוני, המגלה בדיבורו רצון לחנוק בזרועותיו אדם אחר... נוהג לפי כל דעה מנהג אלים. אמת, לאלימות פנים רבות."**

ברע"פ 182/13 משה נ' מד"י (21.01.13) חזר בית המשפט העליון על ההלכה לפיה מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת:

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג [...] נפוצות של עבירות אלה, והצורך להגן על קרבתות האלימות [...], תורמים אף הם להחמרה הנדרשת בענישה בעבירות אלה" (ע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל, פס' 7 [פורסם בנבו] (11.10.2007)).

קשת העונשים המוטלים בגין עבירות איומים בתוך המשפחה, היא בעלת מנעד רחב ביותר. לעתים מזומנות מסתפקים בתי המשפט בענישה מתונה, זאת לאחר קבלת תסקיר חיובי, או כשניתן לשלול כל מסוכנות להישנות העבירה (ת"פ 62664-09-14 מד"י נ' מ.א (13.03.16); ת"פ 14367-06-13 מד"י נ' פלוני (20.04.15); ת.פ 41892-03-10 מד"י נ' פלוני (19.3.13); ת.פ 50605-10-12 מד"י נ' דוד (7.3.13)). לעומת זאת, במקרים חמורים, או כשעלתה מסוכנות מצד הנאשם, הוטלו עונשי מאסר מכבידים גם כאשר מדובר היה בבני זוג לשעבר, ובעבירה יחידה:

ברע"פ 1293/08 קורניק נ' מדינת ישראל (25.06.08), דובר בנאשם ללא עבר פלילי, שאיים על פרודתו, בעקבות

יוכח בעת שהחזיר את ביתם הקטנה לרשותה בהתאם להסדרי הראיה. בית המשפט העליון הותיר על כנו את העונש שהוטל בבית המשפט קמא - 12 חודשי מאסר בפועל.

בעפ"ג 1482-02-15 דיסליין נ' מדינת ישראל (01.03.15), הורשע הנאשם באיומים כלפי אישתו, בכך שאיים עליה בסכין. הנאשם נעדר עבר פלילי. בית משפט קמא הטיל עליו 8 חודשי מאסר בפועל, אך בבית המשפט המחוזי הוקל עונשו והועמד על 5.5 חודשים.

בעפ"ג 28500-08-14 טלה נ' מד"י (09.12.14), הורשע הנאשם לאחר שמיעת הוכחות בשתי עבירות של איומים כלפי בת זוג שהושמעו בעת שהילדים הקטינים שהו בבית. הנאשם איים, כי ירצח את המתלוננת ואף הגיע אל ביתה ועלה לדירה. הוא עזב את המקום רק כאשר המתלוננת הזעיקה את המשטרה. בית המשפט גזר 9 חודשי מאסר בפועל, והערעור על חומרת העונש, נדחה.

בעפ"ג 52083-12-10 קפ"ש נ' מדינת ישראל (02.02.11), הורשע הנאשם בכך שאיים על גרושתו, כי "יגמור את חייה", במהלך יוכח שהתגלע ביניהם אודות דמי המזונות. בית המשפט גזר עליו 7 חודשי מאסר וכן הופעלו 9 חודשי מאסר על תנאי. בית המשפט קבע כי רוב העונש המופעל יהיה חופף כך שבסך הכל ירצה 9 חודשי מאסר בפועל. ערעורו לבית המשפט המחוזי, נדחה.

בעפ"ג 37207-08-10 בגדלן (עציר) נ' פרקליטות מחוז דרום - פלילי (24.11.10), הנאשם הורשע באיומים שהשמיע כלפי בת זוגו ועורך דינה בעת שהמתינו לדיון בבית הדין הרבני. בית המשפט קמא הטיל עליו מאסר בפועל לתקופה של 12 חודשים והורה על הפעלה במצטבר של 4 חודשי מאסר מותנה. ערעור שהוגש על חומרת העונש, נדחה.

בעפ"ג 14009-08-09 צ'קול נ' מדינת ישראל (16.03.10), הורשע הנאשם בכך שאיים על בת זוגו בשתי הזדמנויות שונות. בית משפט קמא גזר 8 חודשי מאסר בפועל, והפעיל 2 חודשי מאסר על תנאי, במצטבר. בערעור שהוגש מטעם הנאשם, הוקל עונשו ל-6 חודשי מאסר הכוללים הפעלה של 2 חודשי מאסר, זאת לאחר שנתקבל תסקיר שהמליץ על הליך טיפולי.

בת.פ 35142-06-15 מד"י נ' פלוני (12.1.16), הנאשם הורשע בכך שאיים על חוקרת המשטרה כי יפגע בבת זוגו. לנאשם היה עבר מכביד וכן היה תלוי נגדו מאסר על תנאי בן 7 חודשים. מצד שני, הנאשם כבן 74 ומצבו הבריאותי לא שפיר. הוטלו 6 חודשי מאסר וכן הופעל התנאי כך שבסך הכל יישא 10 חודשי מאסר.

בעניינו, אומנם מדובר באירוע חד פעמי, אך הנאשם השמיע רצף של איומים קונקרטיים וגרפיים, שכל אדם סביר היה מתחלחל לשמעם. הנאשם מאשר שהתכוון להפחיד את המתלוננת ושאר הנוכחים באירוע, והאיום שימש לו ככלי לשם השגת מטרותיו, בסכסוך הכספי שניהל מול הגיס.

מילות האיום בהן נקט הנאשם, מצויות ברף הגבוה של החומרה.

במכלול הנסיבות, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר שיכול שירוצה בעבודות שירות, ועד 12 חודשי מאסר בפועל, בליווי רכיבי ענישה נוספים.

העונש המתאים לנאשם

לזכותו של הנאשם יש לקחת בחשבון את העובדה שאין לו כל עבר פלילי.

בנוסף, הנאשם הודה בטרם שלב ההוכחות, ובכך חסך את הצורך לשמוע את העדים, ובייחוד נחסך הצורך להביא לעדות את בנו הקטין.

מצד שני, הנאשם לא נטל אחריות על מעשיו, לא הפנים את הפסול בהם ולא הביע כל חרטה או בקשת סליחה. בשלב הטיעונים לעונש, היה מרוכז בעניינו שלו, ובנזק שייגרם לו, כפי שניתן להתרשם מן הפרוטוקול מיום 2.5.19, שם אמר את דברו באריכות רבה.

שרות המבחן התרשם, כי הנאשם מתקשה לקחת אחריות על חומרת התנהגותו, אין לו הבנה לנזק שגרם למתלוננים, והוא מרוכז בצרכיו האישיים ובנזק המשפטי שנגרם לו בעקבות העבירה. ההערכה היא שקיים סיכון להישנות התנהגות בעייתית ואלימה, בין היתר משום שהנאשם לא שולב בטיפול כלשהו, והומלץ להטיל ענישה בעלת גבולות ברורים.

לאור הבעייתיות שעולה מן התסקיר מחד, והעובדה שאין לנאשם עבר פלילי - מאידך, ביקשתי לבחון בכובד ראש את האפשרות להסתפק בהטלת עבודות שרות. לצורך כך, הוריתי על מתן חוות דעת מטעם הממונה, אך הנאשם לא התייצב אצל הממונה למרות שזמן 4 פעמים. לאחר מכן, הנאשם טרח להתייצב ונמצא מתאים, אך בדיון מיום 12.12.19 הודיע לבית המשפט באופן חד משמעי, כי אינו מעוניין לבצע עבודות שרות, בשל עיסוקיו (עמ' 43 ש' 25 לפרוט').

הנאשם ביקש להטיל עליו מאסר קצר בפועל (שם ש' 33), וניתן היה להתרשם כי אילו הוטלו עבודות שרות, לא היה מבצען. משלא טרח הנאשם ליטול את היד המושטת אליו, לצערי אין מקום להטיל עבודות שירות.

אני סבורה כי חומרת האיומים הבולטת, בצירוף ההתרשמות הבעייתית של שרות המבחן, מחייבים הטלת עונש מאסר מרתיע, בהתאם לעיקרון ההלימה, ומדיניות הענישה הנוהגת.

אשר על כן אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 4 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו, כפי שיחושבו על ידי שב"ס ועל כך תוגש הודעה בתוך 7 ימים.
- ב. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים מיום שחרורו והתנאי שלא יעבור עבירה של איומים.
- ג. קנס כספי בסך 3,000 ₪, או 7 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם בתוך 60 יום מהיום.

זכות ערעור כדין.

ניתן היום, ה' טבת תש"פ, 02 ינואר 2020, במעמד הצדדים.